

TREBALL

ano : 1972

MINISTERIO
DE CULTURA

MINISTERIO
DE CULTURA

Ministerio de Cultura
C/Alfonso XII, 18
28014 Madrid

Juntament amb aquest número es distribueix en suplement un article de G. López Raimundo titolat

NOTICIA D'UN VIATJE A XINA

Tots els motius d'indignació obrera i popular convergeixen

CAP A LA VAGA GENERAL

EN començar 1972 les tensions socials i polítiques són agudes. Després de la derrota de Burgos -primer retrocés important del règim franquista- el Govern ha anat accentuant la seva duresa, sentint la fragilitat política del seu domini. Amb les eleccions a Corts i la qüestió del "Madrid" ha demostrat que accepta encara menys que abans les dissidències entre els seus i les veietats evolucionistes. Amb l'assassinat de Pedro Patiño i d'Antonio Ruiz Villalba, morts sota les bales de la força pública, ha fet veure que no vol transigir davant les reivindicacions obreres. Amb l'"indult Matesa" ha posat de manifest la seva crueltat contra els presos polítics i l'absoluta insolència amb la qual protegeix -i practica- la corrupció. El discurs de fi d'any del dictador ha destacat l'aprofundiment del seu xoc amb amplis sectors de l'Església, molt visible ja en ocasió de l'Assemblea de bisbes i sacerdots i reiterat amb l'assumpte del document de la comissió "Justícia i Pau".

PODEM dir, doncs, que el règim s'ha afegit políticament en grau considerable, si entenem per feblesa política l'aïllament i el desprestigi, la pèrdua de base social i d'autoritat moral. Ara bé, com menys capaç és un règim de convèncer i de suscitar la participació voluntària dels ciutadans, més obligat està a utilitzar la força nua per a governar.

PER a l'oligarquia aquest és avui el problema crucial: fins on pot arribar la política del garrot sense que es descomposin les formes actuals de govern? Un fet obliga a reflexionar: l'aparell de l'Estat ja no és un aparell monolític que respongui sense falles a la política ultra de repressió pura i simple. "Amplis sectors jurídics", segons un informe confidencial del Ministeri de Governació, manifesten "repugnància a perseguir" els

delictes polítics; alguns membres de la Policia Armada vacil·len a l'hora d'enfrontar-se amb els treballadors o estudiants; a l'exèrcit no sembla que tota la oficialitat estigui disposada a jugar-se-la per la dictadura.

AQUESTA situació es fa perceptible als ulls del poble, encara que sigui de manera difusa. La gent no sols s'adona de la pujada dels preus, de la corrupció, de la incúria del règim pels serveis públics (com han posat de manifest

escandalosament les inundacions). S'adona també de les dificultats creixents que té per a governar.

ES crucial que tots els demòcrates, i, en primer lloc, els comunistes, comprenquin aquesta forta sensibilització de les masses. L'experiència dels darrers mesos ha demostrat que allò que manca avui és o bé l'organització o bé l'audàcia de l'avantguarda. Quan hi ha organització i aquesta és imaginativa i (segueix a la pàg.2)

NOU PERIODE DE "treball"

TREBALL comença amb aquest número un nou període de la seva existència en la qual espera que estarà en condicions de respondre millor a les necessitats creixents que l'evolució política duposa al nostre Partit.

La nostra organització i la nostra propaganda no arriba a molts centres de treball, a molts barris i localitats on seria indispensable. La receptivitat política del poble fa que estem avui molt endarrerita en aquests aspectes respecte a les possibilitats objectives d'influir en la vida política del país. El nostre primer deure és d'augmentar, en QUANTITAT, l'organització i la propaganda.

Però, alhora, el problema de la QUALITAT és cada dia més agut. Som ja un Partit de milers de membres, present per tot, observat i criticat per milers de persones, actuant a gairebé tots els fronts de la vida política i cultural de Catalunya on es pot treballar per l'emancipació social i nacional, per la dignitat d'homes i dones, de treballadors, de catalans, els quals la dictadura ens vol arrabassar. Les noves generacions de treballadors i estudiants que duen el pes de la lluita antifranquista i revolucionària tenen un nivell cultural més elevat i un esperit intel·lectual més exigent que en altres èpoques.

Per això ens cal saber donar respostes satisfactòries als nombrosos interrogants que es formulen els nostres compatriotes. La funció de direcció política, moral i intel·lectual a la qual aspirem com a Partit ("l'intel·lectual col·lectiu, com deia Gramsci), cal que la guanyem. I això és tant cosa de valentia i combativitat com de capacitat intel·lectual.

TREBALL, canal de relació entre la direcció del PSU i els seus militants i la massa del poble, aspira a ser fidel amb la màxima eficàcia a aquests objectius. La redacció de TREBALL farà un esforç per trobar un estil més viu, un llenguatge més net i rigorós, un contacte més directe i polèmic amb la realitat de la nostra lluita. Demanem a tots els militants i simpatitzants que li ajudin a aconseguir-ho, amb les seves opinions crítiques, els seus suggeriments, les seves col·laboracions, i fent del periòdic un instrument de la seva lluita política.

SI VOLS LA PAU treballa per la justícia

DOS INFORMES "CONFIDENCIALS"

Amb aquest lema de la Jornada Mundial de la Pau, la Comissió "Nacional" de Justícia i Pau, presidida pel bisbe González Moralejo, ha fet públic un important document que constitueix una aportació seriosa i de valor a la denúncia de la dictadura franco-opusdeista i ve a afegir-se a l'exigència popular de llibertats democràtiques.

Amb fermesa i encert posa de manifest l'odiós frau de la "pau" franquista. "Ens han dit tantes vegades i amb tanta de tons que la pau de la societat espanyola va ser un assoliment aconseguit fa trenta anys per la victòria de les armes, que potser molts no arriben a veure la llarga i dolorosa distància que hi ha entre la pau oficial existent des d'aleshores i la concòrdia real entre tots els espanyols".

Assenyala que "la injustícia, sobretot si és institucionalitzada, és el pitjor dels desordres..." i, amb això, conclou que "avui es urgent desmititzar una certa pau que continua sent una guerra larvada".

Després de referir-se al reconeixement fet per la recent Assemblea de bisbes i sacerdots quan deia: "Ens adonem que, al nostre país, queda molt per fer pel que es refereix al reconeixement jurídic i a la realització dels drets de la persona humana, tal com són exposats a la "Pax in Terris" i al "Concili", expressa la necessitat de concretar aquesta afirmació en una voluntat d'aconseguir el "dret de llibertat d'expressió...", "dret de lliure associació i de reunió sindical i política...", "dret de participació responsable de tots els ciutadans en la gestió i el control de la cosa pública", "dret de respecte i promoció de les minories ètniques i de les peculiaritats culturals dels diversos pobles d'Espanya", "dret de l'objecció de consciència", "dret de la integritat física que protegeix l'home de les tortures corporals o mentals..."

A la part final el document fa una crida no solament al compromís individual sinó col·lectiu dins la lluita contra les injustícies, "la lluita contra les injustícies dins l'àmbit de les estructures és una exigència necessària i ineludible... porta a comprometre's en l'esforç col·lectiu per a transformar les estructures".

(segueix a la pàg. 6)

HAN ARRIBAT A LA NOSTRA REDACCIÓ DOS INFORMES "CONFIDENCIALS" I "INTERNS" DELS MINISTERIS DE TREBALL I DE GOVERNACIÓ RESPECTIVAMENT. EN PUBLIQUEM ALGUNS EXTRACTES, SIGNIFICATIU DEL CLIMA SOCIAL QUE EL REGIM PREVEU I DE LA MENTALITAT REPRESSIVA I FEIXISTA AMB LA QUAL S'HI ENFRONTA.

previsions: "PODEN PREVEURE'S IMPORTANTS TENSIONS SOCIALS DINS ELS PROXIMS MESOS (...) COM A CONSEQUÈNCIA DE DIVERSES CIRCUMSTANCIES (...) UNA DE LES QUALS ES L'ENCARIMENT DEL COST DE LA VIDA (...) L'EXPIRACIÓ DE LA VIGÈNCIA D'UN GRAN NOMBRE DE CONVENIS COL·LECTIUS PER AL 31 DE DECEMBRE DE 1971" (M. del T.)

inquietuts: "ES URGENT I MOLT NECESSARI ADOPTAR MESURES ENERGÈTIQUES PER A TALLAR LA TASCA NEGATIVA QUE DUEN A TERME (les Comissions Obreres), PER TAL D'EVITAR CONFLICTES DE MES GRAN IMPORTÀNCIA" (M. de G.). "UN CONFLICTE LABORAL ES SEMPRE POLITIC" (M. del T.)

directrius: "CAL NO AUTORITZAR (...) REUNIONS MASSIVES O ASSEMBLEES DE BASE (...) SERA NORMA ABSOLUTA (...) ORDENAR LA SUSPENSIÓ DE LES DELIBERACIONS DELS CONVENIS (...) DE SEGUIDA QUE ES PRODUËIXI (...) QUALSEVOL TIPUS DE COACCIO". "IMPEDIR TOT REPARTIMENT DE PROPAGANDA (...)", "PIQUETS A LES ENTRADES DE FACTORIES I TALLERS (...), ELS QUALS CONSTITUEIXEN UNA DE LES ARMES PRINCIPALS PER A LA SEVA EXTENSIÓ I DESEMPOLLAMENT (de les seccions obreres)", "PREVENIR LES SITUACIONS CONFLICTIVES MITJANÇANT UNA INFORMACIÓ EFICAC SOBRE ACTIVITATS IL·LEGALES, REUNIONS, ETZ., I DETENCIONS PREVENTIVES DE RESPONSABLES QUAN SIGUI POSSIBLE" (M. de T.).

limitacions reconegudes: "INCOMPETÈNCIA I IRRESPONSABILITAT PER PART DELS CAPS I JERARQUIES SINDICALS" (M. de G.). "L'OPINIÓ ES PRONUNCIA SOVINT A FAVOR DELS VAGUISTES". " (...) S'INTENTA (...) CREAR UN CLIMA GENERAL D'ANUL·LACIÓ DE TOTES LES SANCIONS LABORALS (...) AMB LA CONSEQÜENT READMISSIÓ DELS ACOMIADATS" (M. del T.). " (...) EL CARACTER DE "DELICTE POLITIC" AMB QUE ES CALIFICA ELS ACTES SUBVERSIVS I LA REPUGNÀNCIA A PERSEGUIR-LOS DE PART D'AMPLIS SECTORS JURIDICS, DONEN A LES Comissions Obreres UNA AMPLIA LLIBERTAT D'ACTUACIÓ (M. DE G.).

(ve de la pàg. 1)

CAP A LA VAGA GENERAL

audaç, les masses responen i es posen en moviment.

D' darrers mesos a Catalunya n'hem tret una experiència de la qual els catalans ens podem sentir legítimament orgullosos. El moviment obrer hi ha donat un gran pas endavant (que s'analitza en la Declaració de novembre del Comitè Executiu del PSU); SEAT, Roca i Transports Urbans en son tres punts destacats. El moviment estudiant ha fet un important progrés quant a organització i plantejament polític, manifestat a l'Assemblea de districte del 10 de desembre. El moviment democràtic en general, s'ha expressat amb eficàcia en la solidaritat amb les lluites obreres.

D'ALTRA banda, l'ASSEMBLEA de Catalunya marca una fita important en la

unitat anti-dictatorial, en el camí de la constitució d'un autèntic contrapoder democràtic capaç d'eregir-se en força enderrocadora del règim.

L'UN i l'altre element, la lluita de masses i la política d'unitat, són una expressió de la sensibilització del poble de Catalunya, i, alhora, un factor que farà créixer aquesta presa de consciència. Catalunya ha exemplificat de manera clara els dos eixos de la política del PSU i del PCE: la mobilització de masses amb la perspectiva de la vaga general política i la vaga nacional, i la política unitària a tots els nivells amb la perspectiva d'un pacte per la llibertat.

El moment reclama una comprensió política justa per tal d'estar a l'alçada de les exigències revolucionàries. Cal

comprendre que hi ha una forta predisposició de les masses a passar a l'ofensiva, i que l'experiència immediata ens obre el camí. D'una banda, es tracta de fer de la 1ª sessió de l'Assemblea de Catalunya un PUNT DE PARTIDA d'una tasca que consisteix a difondre massivament l'alternativa democràtica i a progressar en la via de la unitat organitzada i de l'acció antirepressiva i antidictatorial unida. D'altra banda, es tracta de perllongar la intensa mobilització obrera entorn de les deliberacions dels convenis, les pujades de preus, els problemes urbanístics dels barris i la solidaritat de classe EN LA PERSPECTIVA DE LA VAGA GENERAL POLITICA, que avui no és una consigna abstracta sinó la tasca que tenim plantejada.

moviment obrer - moviment obre

CONVENIS I LLUITA REIVINDICATIVA

El brutal encariment de la vida, els intents d'augmentar l'explotació amb ritmes intensificats de treball i nous sistemes de prises; els problemes d'acondicionament urbà (escombraries, canalitzacions, sanitat, escoles) que afecten tota la població, però principalment les barriades i localitats obreres; les exigències solidàries amb tota la lluita obrera i popular enfront de la repressió feixista; l'exigència de les llibertats fonamentals; tot això es concentra ara particularment en les lluites entorn dels convenis de ram, locals, provincials i interprovincials, que caduquen en aquests moments. De fet el clima de lluita s'exten pertot arreu i esclata entorn de les reivindicacions més sentides i més ben plantejades, les quals serveixen per a CANALITZAR TOTA LA INDIGNACIO OBRERA I POPULAR PER TOTS ELS PROBLEMES PENDENTS.

En aquests moments és essencial saber traduir a cada lloc totes aquestes exigències en plataformes de lluita concretes, tant si hi ha un conveni pendent com si no. Cal que no quedi ni una sola empresa o ram sense el seu PROGRAMA CONCRET DE LLUITA entorn del qual organitzar massivament els treballadors.

I a partir d'objectius de lluita coincidents, idèntics quant al seu contingut de classe i a la seva projecció política, hi ha condicions per avançar en la coordinació de les lluites, per desenvolupar accions solidàries amb els destacaments obrers d'avantguarda, cap ACCIONS GENERALITZADES, cap a la VAGA GENERAL POLITICA.

El moviment obrer te ja avui una rica experiència de formes de mobilització, d'organització de masses, de lluita. Les ASSEMBLEES a les fàbriques, al sindicat, al carrer, en són un element essencial. I en aquesta lluita, la discussió dels convenis, la presentació de les reivindicacions obreres, facilita la plena utilització de les POSSIBILITATS LEGALS que necessitem per a mobilitzar els centenars de milers de treballadors que encara no s'han incorporat plenament al combat obrer, i que seria un greu error no utilitzar. Cal una actitud OFENSIVA que, desbordant i fent retrocedir els feixistes en el seu

propi terreny, imposi de fet zones de llibertat, zones de "legalitat" democràtica.

En totes aquestes accions, els dirigents obrers, i els comunistes en primer lloc, han de saber explicar constantment, en mig de l'acció reivindicativa, l'abast polític de la lluita en curs i la necessitat que es perllongui en accions de contingut cada vegada més polític, fins arribar a l'exigència de LIQUIDACIO DE LA DICTADURA, que comporta un lligam amb d'altres lluites, una ampla política d'aliances. I, alhora, en la pròpia acció, han de proposar-se de reforçar al Partit amb els nous quadres i dirigents que la lluita destaca, amb tots els que s'identifiquen en la pràctica amb la nostra política.

A LA VAGA GENERAL DEL TEXTIL

La lluita dels treballadors del tèxtil lliga els convenis de diversos rams (llana, cotó, estampats) amb l'ordenança laboral de tot el ram i es tradueixen una plataforma comuna. Es va iniciar en el ram de l'aigua de Barcelona i s'està desenrotllant a través de les ASSEMBLEES a les empreses i les assemblees periòdiques als locals del sindicat, i a través de VAGUES PERIÒDIQUES de 24 hores (els dies 13 i 20 de desembre, primer a Barcelona, després esteses també a Sabadell i Terrassa).

Aquest procés de lluites és una bona mostra de les possibilitats existents. Ofereix un exemple de fórmula intel·ligent: limitada a 24 hores i repetida periòdicament, la vaga esdevé un instrument per a facilitar la incorporació a l'acció de noves empreses i noves localitats, en el camí cap a la vaga general del ram.

A més a més, és una lluita en marxa que reclama solidaritat de tot el moviment obrer i facilita la generalització de la lluita a d'altres rams.

Solidaritat amb els acomiadats de "Roca"

La Magistratura va retardar el judici d'onze acomiadats de ROCA fins al 31 de gener.

! ACUDIM EN MASSA AL JUDICI !

! ACONSEGUIM AMB LA NOSTRA MOBILITZACIO LA READMISIO DE TOTS ELS 18 OBRERS ACOMIADATS !

El T.O.P. ha condemnat els dirigents obrers barcelonins

PEDRO LEON i JOSE SALGADO

a penes de 6 anys i un dia i 5 anys i quatre mesos respectivament.

PROU REPRESSIO !

e x i g i m :

AMNISTIA PER ALS PRESOS I EXILIATS POLITICS !

RUBI:

UNA EXPERIENCIA OBRERA

Rubí és una localitat industrial en forta expansió. El moviment obrer hi és incipient però compta ja amb experiències allisonadores. Recentment s'hi ha produït un conjunt de lluites encapçalades per la J.O.S.A., l'empresa més important (1.800 obrers). El malestar es concretà en 9 reivindicacions que presentà el jurar, entre les quals destacava la d'augment setmanal de 500 Ptas. igual per a tota sense discriminació de sexes -a J.O.S.A. hi treballen moltes dones-. L'assemblea de 1.500 obrers decideix de recolzar amb un atur aquestes reivindicacions. Paren algunes seccions on es formen piquets de dones que inviten les altres seccions a parar. La tècnica, malgrat l'aspra lluita de tendències, és la d'arribar a acords unànims i mantenir la unitat de tots. S'accepta un augment de 250 Ptas i es torna al treball, amb la intenció de continuar la lluita.

Mentrestant, l'acció s'estén com una taca d'oli, malgrat les coaccions, a quasi totes les altres empreses de Rubí: aturs, recollides de signatures, SEMPRE AMB ASSEMBLEES MASSIVES. En algunes, hi participen tècnics i administratius.

La J.O.S.A. reapren el combat entorn del conveni. L'empresa respon amb represalies econòmiques, retenint part dels salaris, i els obrers van a l'atur total fent cedir la patronal, que acciada, però, un treballador amb la conformitat del jurat.

(segueix a la pàg. 6)

ajut als presos

Mollet (col.lectiu), 200; Girona, 95; Terrassa, 1.500; Barcelona, 7.225.

TOTAL: 9.050 Ptas.

INUNDACIONS I ESCOMBRARIES

EL creixement capitalista és per essència desordenat i anàrquic. Això és particularment visible en la tendència als desequilibris regionals. Guiats per la recerca del benefici immediat més alt possible, els capitals no es dirigeixen a les regions o comarques on podrien contribuir al desenrotllament de les fonts de riquesa, sinó allà on troben ja dispostes les condicions d'una ràpida rentabilització: bones comunicacions, equipament energètic, mà d'obra abundant. Així, les zones més riques es fan més riques i, les més pobres, més pobres encara. El camp es despobra i creixen les ciutats, on s'aglomera de mala manera els treballadors expulsats de les àrees rurals empobrides.

AQUEST procés ha estat molt intens al nostre país a la dècada dels 60. Durant aquest decenni Madrid i Barcelona han absorbit 1.300.000 immigrants, sense comptar que a Catalunya hi ha d'altres nuclis industrials que han acollit immigrants tant de les comarques catalanes més endarrerides com de la resta d'Espanya (i, recentment, del Nord d'Àfrica).

EL creixement capitalista de les nostres ciutats produeix efectes desastrosos, perquè el predomini dels interessos privats de les grans empreses immobiliàries i constructores fa que les necessitats de la població quedin subordinades als negocis ràpids i substancials de les grans empreses, que edificuen i edificuen, sense límits. Els poders municipals i estatals, lligats directament i personalment als interessos empresarials, donen totes les facilitats. No es reserven espais verds, ni zones esportives; no es prevenen les infraestructures necessàries: el negoci convé fer-lo ràpid!

AIXÍ creixen les nostres aglomeracions urbanes, sobre tot a les barriades obreres, amb densitats enormes de poblament, sense espais verds, sense clavagueres, pavimentació o llum, sense serveis sanitaris, sense escoles suficients, sense locals recreatius.

ES la llei de la selva capitalista, agreujada a casa nostra per la corrupció, producte del contuberni entre interessos privats i poder polític, i de la manca de llibertats, que fa que l'opinió pública no tingui pràcticament

cap força per a posar-se a aquests escàndols.

NO és estrany, doncs, que passin coses com les catàstrofes consecutives a les pluges, ni que cada dia prenguin més volada les accions de

protesta que sorgeixen entorn dels problemes de l'acondicionament urbà (com el cas de les escombraries de Montjuïc), sobre els quals presentem dues notes.

les calamitats naturals i les del règim

SEMPRE HEM CONEGUT PLUGES I N'HI SEGUIRAN HAVENT. ES CONSTRUEIXEN CASES I S'EN SEGUIRAN CONSTRUINT. PERÒ NO PER TOT ARREU ES PRODUÏXEN INUNDACIONS O S'ENFONCEN EDIFICIS. TRES VEGADES HI HA HAGUT JA INUNDACIONS A CATALUNYA DES DEL SETEMBRE. EL BALANÇ ES MASSA TRAGIC PER QUEDAR-SE AMB ELS BRAÇOS CREUATS: 21 morts al SETEMBRE, 6 DE CONEGUTS AL DECEMBRE, CENTENARS DE FAMÍLIES SENSE LLAR, NOMBROSOS TREBALLADORS SENSE FEINA; LES AIGÜES HAN ARRASAT CAMPS I SEMBRATS, HAN DESVASTAT FÀBRICUES, HAN DESTRUÏT INFRAESTRUCTURES. ELS DANYS GLOBALS S'ESTIMEN EN BASTANT MÉS DE 12 MILIONS DE PESSETES, I SEGURAMENT ABSORBI RAN TOT L'INCREMENT DE LA RENDA NACIONAL DE CATALUNYA EN 1971.

ACTUALMENT, GRÀCIES A L'AVANÇ DE LA CIÈNCIA I LA TÈCNICA, LES CALAMITATS NATURALS PODEN SER FACILMENT ATURADES. A CATALUNYA, DONADA LA REGULARITAT AMB LA QUAL ES PRODUÏXEN, NO ES POT ADDUIR EL FACTOR sorpresa, DONCS ES UN PROBLEMA VELL. I EL MÉS GRAN TRIBUT EL PAGEN SEMPRE ELS OBRERS I LA GENT SENZILLA.

EL PROBLEMA ES MOLT PREOCUPANT; NO S'HA CANALITZAT EL LLOBREGAT, NO S'HA MILLORAT EL CURS DELS RIUS, ELS COLLECTORS SON DEFICIENTS I LA DIPUTACIO I ELS AJUNTAMENTS NO HAN PAL·LIAT ELS PERJUDICIS I SOPRIMENTS DELS AFECTATS. NO ES PERQUÈ, COM DIU EL SUPLEMENT Nº 2 DE L'INFORME FOESSA, "les cases s'enfoncen perquè s'estalvia ferro, ciment", PERQUÈ DESGRACIADAMENT LA SEGURETAT DE LES OBRES NO ES LA MÍNIMA EXIGIDA I LA VIGILANCIA OFICIAL ENCOBREIX LES MAQUINACIONS FRAUDULENTES. PERQUÈ S'HA AUTORITZAT A "AUTOPISTAS" LA CONSTRUCCIO D'UN PONT SOBRE EL TORDERA QUE S'HA ENFONSAT A LA PRIMERA RIUADA. PERQUÈ, MALGRAT LES ADVERTENCIES, NO ES VA PREVENIR L'ENFONSAMENT DEL PONT BICENTENARI DE Molins de Rei, QUE OCASIONA VÍCTIMES HUMANES.

LA CALAMITAT MÉS GRAN NO ES LA PLUJA I ELS SEUS EFECTES -ELS QUALS ES PODEN EVITAR- SINO LA PERVIVÈNCIA D'UN RÈGIM INEPT I CORROMPUT, AL SERVEI DELS GRUPS MONOPOLISTES I FINANCIERS, QUE S'ENRIQUEIXEN MENTRE ELS SERVEIS PÚBLICS MÉS ELEMENTALS NO REBEN L'ATENCIÓ QUE CAL.

ES INDISPENSABLE EXIGIR UNA CASA PER LES FAMÍLIES QUE L'HAN PERDUDA, EL 100% DEL SALARI REAL ALS TREBALLADORS ATURATS A CONSEQUÈNCIA DE LES INUNDACIONS, AJUDA ALS CAMPEROLS, MENESTRALS I INDUSTRIALS MODESTOS QUE ELS COMPENSI DELS DANYS SOFERTS.

CAL CELEBRAR ASSEMBLEES DE TOTS ELS AFECTATS, ON ES DESIGNIN COMISSIÓ REPRESENTATIVES QUE PRENGUIN A LES SEVES MANS LA DEFENSA DELS PERJUDICATS I QUE PORTIN EL CLAMOR POPULAR NO SOLS DAVANT LES AUTORITATS; SINO AL CARRER. AMB LA PROTESTA DECIDIDA I MASSIVA ES PODEN OBTENIR ÈXITS, COM HO PROVEN ELS CASOS DE Can Cloa; ON ELS VEÏNS HAN CONSEGUIT QUE NO S'HI LLENCIN MÉS ESCOMBRARIES, I DE SALLENT, ON LA POBLACIO DE LA COLONIA OBRERA, TALLANT LA CARRETERA, HAN OBLIGAT LES AUTORITATS A CONSTRUIR UN TUNEL PER A TRAVESSAR-LA.

CAL QUE ENS UNIM TOTS, AMB DECISIO I AUDACIA, EN DEFENSA DELS LEGÍTIMS DRETS DE LA POBLACIO DE LES BARRIADES I POBLES DESFAVORITS.

CAN CLOS: un exemple a seguir

Al mateix temps que guanya en extensió i força la lluita dels treballadors, a les fàbriques i obres, a les mines, contra l'explotació, per les seves reivindicacions socials i polítiques, pren també volada la lluita popular contra les altres formes d'explotació: la lluita per viure

com a persones, la lluita perquè l'opinió dels ciutadans es tingui en compte, la lluita contra la incúria i el desgavell dels ajuntaments i l'administració franquista.

Un exemple recent és el que ha succeït a Barcelona amb (segueix a la pàg. 5)

UNIVERSITAT: ELS ESTUDIANTS EN MARXA

LES LLUITES D'AQUEST PRIMER TRIMESTRE A LA UNIVERSITAT DE Barcelona REPRESENTEN UN PAS ENDAVANT DECISIU QUANT A CLARIFICACIO DELS OBJECTIUS POLITICS DEL MOVIMENT ESTUDIANT. LA LLUITA CONTRA LA REPRESSIO I PER LES LLIBERTATS POLITIQUES, LA DENUNCIA DE LA Llei General d'Educació I LA SOLIDARITAT AMB LA CLASSE OBRERA, SON ELS ASPECTES FONAMENTALS A RESSALTAR.

TOT JUST COMENÇAR EL CURS ES CONSTANT EN ALGUNES FACULTATS EL MOVIMENT DE PROTESTA CONTRA L'OCCUPACIO POLICIACA I LA DEFENSA DELS ORGANS D'EXPRESSIO DELS ESTUDIANTS: ASSEMBLEES, CARTELLS, ETZ. ELS ESTUDIANTS TAMBE ES MOBILITZEN EN SOLIDARITAT AMB ELS TREBALLADORS DE SEAT, I PARTICIPEN A LA JORNADA DE LLUITA CONVOCADA PER Comissions Obreres EL 29 D'OCTUBRE, AMB UN ATUR DE LES ACTIVITATS ACADEMIQUES I

CAN CLOS: UN EXEMPLE A SEGUIR (ve de la pàg 4)

les escombraries. A Montjuïc, a pocs metres dels barris de Can Clos i Casa Valero, feia 12 anys que es buidaven les escombraries de la capital. Malgrat les protestes, denúncies intancies, etz., l'Ajuntament es feia el sord. Però s'ha acabat fer-se el sord perquè els veïns de Can Clos i els altres barris de Montjuïc, víctimes de la contaminació del l'aire, de les rates i mosquits, de les aigües podentes, han dit: PROU!

A causa de les pluges de la primera setmana de desembre, els gasos produïts per les escombraries varen fer explosió, llançaren daunt de Can Clos llot i pedres, arrasaren vivendes i inundaren el barri de fang i porqueries. Els habitants d'aquest barri i dels barris veïns, la matinada del 6 de desembre, mentre continuava plovent, s'agruparen, es manifestaren i varen formar una barricada, barrant així el pas -hoies, dones i infants- als camions d'escombraries. Així varen estar durant 13 hores, en tensió, fermes, decidits a no cedir i a fer cedir les autoritats municipals. El resultat fou que aquestes van haver de negociar, prometre que a partir del 22 de desembre no es vessarien més escombraries en aquells indrets i allotjar de franc en un hotel a les famílies que havien quedat sense casa.

En Porcïoles i companya van veure que no podien enganxar el poble. Van voler fer-se el viu i deien després que només s'havien referit a Can Clos i no a tot Montjuïc. Però arribà el 22 de desembre i davant de la fermesa, unitat i decisió de lluita -decisió presa en assemblees massives, democràtiques dels veïns, els de l'Ajuntament van haver de baixar el cap. JA NO ES BUIDEN ESCOMBRARIES A MONTJUIC.

Els problemes d'insalubritat, de vivendes inadecuades, cares i insuficients, de manca d'escoles, d'obres d'urbanització deficientes o inexistents; els creats per l'abandonament en que es tenen les obres de canalització de rius i torrents dels ponts, etz., -posats suara de manifest amb les recents pluges i que es manifestaran i s'agreuaran cada cop que ploqui- afecten a tots els pobles i ciutats de Catalunya. La mobilització dels habitants de barria i viles contra la incúria del govern feixista i de les seves diputacions i ajuntaments, perquè se'ls escolti, per fer valer els drets democràtics de paraula, d'opinió, de decisió popular, constitueix un element de gran importància en el combat unitari per anar imposant ja ara la voluntat del poble, en la perspectiva de la vaga nacional, per enderrocar la dictadura, per imposar l'alternativa democràtica. Els centenars d'habitants de Montjuïc, a Barcelona, que exigiren PROU ESCOMBRARIES i han vençut, s'han de convertir en centenars de milers, en una mobilització de masses a tot arreu, que exigeixi: PROU DESGOVERN, PROU OPRESSIO, PROU DICTADURA!

UNA MANIFESTACIO DE DISTRICTE DE MES D'UN MILER D'ESTUDIANTS.

ES EN AQUEST MARC QUE S'INICIA UN PROCES DE DENUNCIA DE LA SELECTIVITAT I LA Llei d'Educació EN GENERAL, FET A TRAVES D'ASSEMBLES AMB PARTICIPACIO MASSIVA DELS ESTUDIANTS. A MOLTS CENTRES S'ARRIBA A LA REDACIO DE MANIFESTOS QUE RECOLLEN L'OPINIO DELS ESTUDIANTS I QUE SON APROVATS EN ASSEMBLES DE FACULTAT, ALGUNES MOLT NUMEROSSES. AQUEST PROCES TE LA SEVA CULMINACIO A LES DARRERIES DEL TRIMESTRE AMB LA CELEBRACIO D'UNA ASSEMBLEA DE DISTRICTE (LA PRIMERA EN QUATRE ANYS) AMB LA PARTICIPACIO D'UNS 3.000 ESTUDIANTS I ALGUNS PROFESSORS NO NUMERARIS. EN AQUESTA ASSEMBLEA ES APROVAT PER ACLAMACIO UN MANIFEST DELS ESTUDIANTS DE BARCELONA QUE DENUNCIEN EL CARACTER CLASSISTA I ANTIPOPULAR DE LA Llei General d'Educació I QUE MARCA, ENTRE ALTRES, COM A OBJECTIUS FONAMENTALS DEL MOVIMENT ESTUDIANT AVUI: LA LLUITA CONTRA LA REPRESSIO, CONTRA LA SELECTIVITAT, CONTRA LA NOVA LLEI I PER LES LLIBERTATS POLITIQUES, DEIXANT BEN CLAR QUE LLUITAR AVUI A ESPANYA PER AQUESTS OBJECTIUS ES LLUITAR AL COSTAT DE LA CLASSE OBRERA I AL SI D'UN AMPLI MOVIMENT POPULAR ANTIFRANQUISTA PER L'ENDERROCAMENT DE LA DICTADURA. AQUESTA ASSEMBLEA VA SEGUIDA D'UNA MANIFESTACIO DE MES DE 2.000 ESTUDIANTS A Rambles-Pelayo.

CAL VALORAR MOLT POSITIVAMENT EL PAPER DIRIGENT JUGAT PELS COMITES DE CURS EN TOT AQUEST PROCES I EL GRAN AVANÇ ORGANIZATIU QUE HA REPRESENTAT LA SEVA COORDINACIO A NIVELL DE FACULTAT I DE DISTRICTE.

EL MOVIMENT ESTUDIANT TE AVUI UNA SERIE DE TASQUES I OBJECTIUS NECESSARIS PER LA CONSOLIDACIO D'UN VERITABLE MOVIMENT DE MASSES A LA UNIVERSITAT, CONDICIO IMPRESCINDIBLE PERQUE AQUESTA JUGUI EL PAPER QUE LI CORRESPON EN EL CAMI CAP A LA VAGA GENERAL POLITICA I LA VAGA NACIONAL PER A ENDERROCAR LA DICTADURA I EL PODER DE L'OLIGARQUIA. A GRANS TRETES, SON ELS SEGÜENTS:

1.- PER IMPOSSIBLE PER AL REGIM L'APLICACIO DE LA NOVA LLEI. CAL DESENVOLUPAR UNA AMPLIA OFENSIVA, REALITZANT VERITABLES JORNADAES DE LLUITA A NIVELL DE TOTES LES UNIVERSITATS DE L'ESTAT ESPANYOL. NOMES AMB LA LLUITA UNIDA DE TOTS ELS ESTUDIANTS D'ESPANYA FAREM INVIABLE LA LLEI D'EDUCACIO.

2.- HEM DE TENDIR A LA FORMACIO D'UN UNIC FRONT DE LLUITA AMB ELS PROFESSORS I CREAREM LES BASES D'UN MOVIMENT UNIVERSITARI PROPIAMENT DIT. HEM D'ESTENDRE LA PROBLEMÀTICA I LA LLUITA DE LA UNIVERSITAT A L'ENSENYAMENT MITJA (PROFESSORS I ESTUDIANTS), A LES COMISSIONS OBRERES, A LES COMISSIONS DE BARRI, ALS COL·LEGIS PROFESSIONALS, ETZ., ES A DIR, TOT EL QUE SIGNIFIQUI SORTIR DEL MARC DE LA UNIVERSITAT I LLIGAR LA LLUITA AMB LA DEL CONJUNT DEL POBLE.

3. AVANÇAR EN EL CAMI DE LA CONSECUCIO DE L'ORGANIZACIO DE MASSES UNITARIA, AUTONOMA I REPRESENTATIVA QUE ELS ESTUDIANTS NECESSITEN, CONSOLIDANT A TOTS ELS NIVELLS LES FORMES ORGANIZATIUES QUE AVUI EXISTEIXEN I CREANT-NE ALLA ON NO N'HI HAGI.

4.- PASSAR DE LA DENUNCIA POLITICA DE LA Llei d'Educació A LA LLUITA CONTRA LES SEVES MANIFESTACIONS CONCRETES: selectivitat, plans d'estudi, etz., CADA FACULTAT I CADA CURS HAN D'ESSER UN POCUS DE LLUITA CONTRA LA POLITICA EDUCATIVA DEL REGIM.

AQUESTS OBJECTIUS POSARAN, POSEN JA, EL MOVIMENT UNIVERSITARI EN EL CAMI DE LA VAGA GENERAL POLITICA I LA VAGA NACIONAL

F. Riera

Ple del Partit a Badalona

Publiquem la següent corresponsalia, que té l'interès d'oferir un exemple de com avui, malgrat la clandestinitat, pot desenrotllar-se una activitat interna de Partit d'envergadura, àmpliament democràtica, amb treball col·lectiu i participació de tothom.

En el passat mes de desembre es va celebrar el 1er Ple de l'organització del PSUC de Badalona, al qual van participar -a més del Comitè Local- companys que tenen responsabilitats als diferents moviments de masses i representants de les cèl·lules del PSU a la nostra localitat. Van assistir-hi també un representant de la Joventut Comunista, un membre del Comitè del PSUC de Sta. Coloma i un company de la direcció del Partit.

La sala estava decorada amb la bandera roja del nostre Partit, retrats de Marx i Lenin i les banderes de Catalunya i de la República espanyola.

Es van presentar tres informes elaborats pel Comitè referents a (a) LA SITUACIO POLITICA DEL PAIS; (b) el MOVIMENT OBRER I LES MASSES, i (c) L'ORGANITZACIO DEL PARTIT.

Van intervenir la majoria dels companys. A través de les intervencions es veié la possibilitat de grans accions si se saben aprofitar les condicions existents.

Finalment, el Comitè va fer diverses propostes que esdevingueren acords del Ple, com ara: fer 150 nous militants en el proper any; recollir 150.000 Pts. per al Partit; distribuir un mínim de mil exemplars de MUNDO OBRERO i TREBALL -cobrant-ne la meitat- i augmentar la venda d'altres publicacions com NUESTRA BANDERA, NOUS HORIZONS i REALITAT; fer jugar ADELANTE el paper que li correspon com a òrgan local del Partit. S'acordà de posar més atenció en l'organització del Partit a les més grans empreses, especialment a Phier, Cros, Blanc Verdaguer i Geys de Andreys. Aquests acords es comunicaren a totes les organitzacions perquè els discuteixin, els facin seus i prenguin mesures i compromisos per a assolir-los.

Creiem que la celebració d'aquest Ple i l'aplicació de les seves orientacions i acords representarà un pas seriós cap a l'enfortiment del Partit a la nostra localitat i, com a conseqüència, per al desenrotllament de la lluita i del moviment de masses.

CORRESPONSAL

VIETNAM :

Novament els avions nordamericans bombardegen la R. D. de Vietnam fent milers de víctimes i considerables danys materials.

! ELEVEM LA NOSTRA INDIGNADA PROTESTA PER AQUESTS CRIMS DE L'IMPERIALISME !

SI VOLS LA PAU TREBALLA PER LA JUSTICIA

(ve de la pàg.2)

No es estrany que el govern hagi encalçat immediatament el cop i que, segons denuncia la premsa estrangera, intenti processar els autors del document, hagi ordenat la seva recollida, i exigeixi la dimissió del bisbe González Moralejo. El mateix Franco, al seu discurs de fi d'any, amenaça, iracund, quant diu: "però el que no pot fer un Estat és restar passiu davant determi-

nades actituds de caràcter temporal preses per alguns eclesiàstics". Molt malament es posen les coses per al "caudillo" i el seu pretès successor Juan Carlos! L'Església catalana ha expressat el seu recolzament al document des de les troncs i n'ha difós àmpliament una edició catalana.

Cada dia es més gran la distància entre la dictadura, cauduca, aillada dins el seu esperit de guerra civil, i l'Església, la qual un dia va ser el seu sosteniment principal.

AJUT ECONOMIC AL PARTIT

LLISTA Nº 1 (agost-novembre 1971)

Suma quantitats publicades a TREBALL nº 336..... 204.173 Pts.

Donatius directes al CC....	15.154
JJ.CC.....	35.175
Tarragonés.....	12.146
Baix Camp.....	175
Vallés Oriental.....	2.550
Vallés Occidental.....	22.652
Osona-Ripollès.....	3.400
Bagès.....	500
Baix Ebre (Montsià).....	5.000
Garraf.....	1.315
Selva-Baix Tordera.....	3.100
Baix Llobregat.....	9.079
Barcelona.....	65.266
Badalona.....	10.040
Sta. Coloma.....	8.395
grup "TREBALL".....	2.005

TOTAL LLISTA nº 1.....400.125

Donatius directes al CC (detallats)

Jordi, 1.652; Llobregat, 1400; Un amic pagès, 2.000; Montserrat i família, 592 A. Salou, 1.000; Josep, 160; Fortuny 1.000; E., 3.750; Montserrat i família 1.400; d'Admetlla, 1100; esperança, 590 G.J., 100; Carles i esposa, 200; Pep de C., 300

RUBÍ : (ve de la pàg. 3)

UNA EXPERIENCIA OBRERA

En ser tancada la fàbrica, els obrers es reuneixen en assemblea a la parròquia, i només en surten davant els requeriments de la força pública, amb la promesa que no hi haurà detencions. Però 9 persones són detingudes. Aquestes detencions provoquen la indignació, no sols entre els obrers, sinó entre amplis sectors socials, i unes 2.000 persones es manifesten al carrer. Els manifestants són brutalment agredits: hi ha 7 ferits i 12 detinguts. L'empresa, mentrestant, ha comunicat a diversos treballadors que han estat acomiadats.

La solidaritat esclata a Assaón, Francisco Trepal, Tecno-Matic i d'altres fàbriques, així com en algunes obres.

Rubí dona un bon exemple de com certes empreses poden esdevenir capdavanteres d'una àmplia acció obrera i també ciutadana, i de com la millor garantia per tota lluita, reivindicativa o solidària, consisteix en la generalització del combat i l'eixamplament del front a d'altres empreses, rams i sectors socials.

SUPLEMENT

treball

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS UNIU-VOSI

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

BARCELONA,

GENER - 1972

Preu 5 pts.

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

NOTICIA D'UN VIATGE A XINA

1. RESTABLIMENT DE LES RELACIONS ENTRE ELS PARTITS COMUNISTES DE XINA I D'ESpanya

DURANT els mesos d'octubre i novembre darrers ha passat quatre setmanes a Xina formant part d'una Delegació del Partit Comunista d'Espanya encapçalada per Santiago Carrillo.

La visita ha tingut lloc en un moment crucial de la vida d'aquell país. Dies abans de la nostra arribada les autoritats xineses prenien comiat a Peking de l'Emperador d'Abissínia. Quan només feia unes quantes hores que estaven en territori xinès va arribar a Shangai Kissinger, encarregat de preparar el proper viatge a Xina del President dels Estats Units. I dies més tard arribava el conegut líder socialista italià Pietro Nenni. L'admissió de la República Popular de Xina a l'ONU, l'establiment de relacions diplomàtiques amb Bèlgica i Perú, l'inici d'un torneig afro-asiàtic de ping-pong amb la participació de més de trenta països, la inauguració de la Fira de Cantón en presència de visitants de més de cinquanta nacions de tots els continents il·lustra igualment el període del nostre viatge, durant el qual s'ha posat de manifest amb gran força el creixement de la influència de la República Popular de Xina en el món i l'orientació dels seus dirigents a participar cada vegada més activament en la vida política internacional.

Aquest fet subratlla l'oportunitat i la raó del nostre viatge. Xina, amb 750 milions d'habitants i un puixant creixement demogràfic i econòmic és una potència mundial impossible d'ignorar. És, així mateix, un baluard principal del camp socialista i del moviment antiimperialista mundial, un poderós Estat proletari dirigit pel més nombros Partit Comunista del món, amb una gloriозна història de lluita i una rica experiència revolucionària.

Des de fa anys, el P.C. d'Espanya i el P.S.U. de Catalunya lluiten -mo-
destament però tençament- per la unitat del moviment comunista i obrer in-
ternacional. A la Conferència Internacional de Partits Comunistes i Obrers,
celebrada a Moscou el juny del 1969, la nostra Delegació va defensar apassio-
nadament una línia política unitària que fou recollida en la resolució o do-
cument principal allí aprovat. Aquell document assenyala que els comunistes
hem de lluitar per la unitat de tots els partits, inclosos aquells que no van
prendre part a la Conferència, sobre la base de l'enfortiment de l'acció co-
muna contra l'enemic imperialista, l'aplicació dels principis del marxisme-
leninisme i de l'internacionalisme proletari, el respecte a la independència
de cada Partit i la no ingerència en els afers interns d'altres partits. El
document afegeix que les divergències que existeixen entre els partits, al-
gunes de les quals poden ésser duraderes..., no han d'impedir la unitat ca-
ra a l'enemic comú.

Després de juny del 1969, el P.C. d'Espanya i el P.S.U. de Catalunya -ac-
tuant com una unitat- celebraren reunions bilaterals amb els Partits de Co-
rea, Vietnam del Sud, Japó i Iugoslàvia, que no participaren a la Conferèn-
cia de Moscou, i amb els de la Unió Soviètica, Romania, Itàlia, Alemanya Fe-
deral i d'altres que van estar-hi. El viatge que acabem de realitzar és una
fita més de l'esforç que venim fent per dur a la pràctica les resolucions de
la Conferència de Moscou i per aportar el nostre gra de sorra a la conquesta
de la unitat del moviment comunista.

Les derrotes sofertes pels nord-americans a Indoxina, la crisi del dòlar i
del sistema monetari internacional, l'ascens del moviment obrer i revolucio-
nari en el món, els canvis que es produeixen en la correlació de forces a es-
cala mundial (que tan brillantment reflecteix l'entrada a l'O.N.U. de la Re-
pública Popular de Xina) mostren, de manera inequívoca, les possibilitats que
s'obriran davant de les forces revolucionàries i antiimperialistes si es po-
sen d'acord i actuen unides. Si els imperialistes ianquis no han estat encara
expulsats del Vietnam i no existeix encara una situació revolucionària en to-
ta la terra, és degut, essencialment, al fet que les forces antiimperialistes
mundials, i la seva avantguarda comunista, es troben no solament dividides si
no enfrontades entre si. El conflicte indo-paquistaní i les discussions a
l'O.N.U. entorn seu en proporcionen la més recent i lamentable demostració.

D'ací que lluitem per liquidar els enfrontaments en el si del moviment
comunista i en el camp antiimperialista i per concertar els esforços de tots
els seus destacaments en la lluita contra l'imperialisme, sigui avui una tas-
ca cabdal de cada Partit, organització o moviment revolucionari, de cada
lluitador per la pau, la democràcia i el socialisme.

El nostre viatge a Xina és una contribució concreta en aquesta direcció i
una experiència que pot ésser útil a d'altres partits comunistes. Els anys de
ruptura i d'agra polèmica no han estat un obstacle insuperable pel restabli-
ment de les nostres relacions. La renúncia per part nostra a la crítica sis-
temàtica de la política del P.C. de Xina i la recerca activa del diàleg amb
els companys xinesos ens obriren el camí de Pekin.

Hom comprén que quan les divergències tenen com a causa la defensa d'inte-
ressos estatals contraposats resulti més difícil l'arribar a un acord. Però
l'interès primordial de cada Estat socialista, de cada Partit Comunista, és
la derrota de l'imperialisme i, per tant, en aconseguir la unitat d'ac-
ció de tots els comunistes, de tots els antiimperialistes, encara que això
impliqui renunciar a drets o avantatges particulars.

En les converses que hem tingut amb els representants del P.C. de Xina
(encapçalats per Keng Piao, Cap de la Secció de Relacions internacionals del
P.C. de Xina), cada una de les parts ha exposat amb tota franquesa els seus
punts de vista en un clima d'amistad i camaraderia. Des del principi va re-
saltar que les nostres coincidències són més nombroses i més importants que
les nostres divergències. Per a tots dos partits l'enemic comú és l'imperia-

isme, i objectius principals de la seva lluita la conquesta de la pau, la independència dels pobles, la democràcia i el socialisme. El nostre acord és complet en considerar la solidaritat amb l'heroica lluita dels pobles d'Indonèsia com el més urgent deure internacionalista dels comunistes d'arreu del món.

Es cert que sobre determinats aspectes de la situació internacional i del moviment comunista i antiimperialista mundial hi han importants divergències entre els nostres respectius punts de vista. Però coincidim en considerar que pui que ens trobem del mateix cantó de la trinxera podem i hem de sostenir-nos mutuament i establir formes de diàleg que tendeixin a apropar les nostres concepcions i a facilitar la unitat d'acció del moviment comunista i antiimperialista mundial.

En abordar aquests problemes vam exposar als companys xinesos la nostra preocupació per la tivantor de les relacions entre la U.R.S.S. i Xina i el nostre temor que un error, un accident o una provocació no poguessin donar origen a xocs armats entre els exèrcits de les dues potències socialistes. A fi de tallar aquest perill, el nostre Partit creu -i així ho digueren els nostres interlocutors- que la U.R.S.S. i Xina haurien de procedir a una desmilitarització simultània de llurs fronteres comunes i a la celebració de discussions encaminades a trobar un "modus vivendi" i una via per a avançar cap a l'entesa, encara que sigui a través d'un procés llarg i laboriós. Una guerra entre la U.R.S.S. i Xina constituiria una tragèdia irreparable pels seus pobles i per la causa del socialisme a tot el món. L'imperialisme i el capitalisme hi trobarien la salvació que cerquen desesperadament, i el procés revolucionari mundial sofriria un retard de proporcions històriques.

Els companys xinesos no van donar una resposta directa a aquesta opinió però afirmaren amb resolució que Xina no emprendre mai una guerra d'agressió ni serà la primera en atacar un altre país. Van assenyalar que són partidaris que la polèmica entre el P.C.U.S. i el P.C. de Xina no interfereixi ni debiliti les relacions entre els dos Estats. Manifestaren igualment que Xina sola no pot vencer l'imperialisme, cosa que fa que considerin essencial aconseguir la unitat d'acció de tots els antiimperialistes. Alhora, reafirmaren la seva decisió d'enfrontar-se i derrotar aquell qui tracti d'envair-los. Si el poble vietnamès està resistint i derrotant els exèrcits dels Estats Units -ens va dir Keng Piao-, per què no havia de poder fer cosa semblant el poble xinès, que suma 750 milions d'habitants i compta amb un territori immens? Per altra banda vam treure la impressió que la política militar xinesa és essencialment defensiva, basada en la col.laboració entre l'exèrcit i el poble cara a una eventual invasió estrangera i en la construcció de refugis per protegir la població contra possibles bombardeigs enemics.

Els dirigents xinesos reiteraren llur decisió d'alliberar Taiwan, que avui ocupen els americans. Això no vol dir que siguin enemics de la negociació. Negociació i lluita -afirmaren- no són antagonics. Els vietnamesos negocien amb els nord-americans a París i alhora lluiten heroicament per expulsar-los del Vietnam. El proper viatge de Nixon a Xina és -segons ells- una prova de la seva disposició a negociar. Consideren, no obstant, un greuge que sigui interpretat aquest viatge com un canvi de la seva actitud enfront de l'imperialisme nord-americà. No farem -ens van dir- cap concessió. Si no vam fer concessions en les conversacions que mantenim amb ells a Varsòvia des de fa setze anys -afegiren-, per què hauriem de fer-les ara, quan la nostra situació interna i internacional és més confortable que mai i la de l'imperialisme més difícil? Si tots els països socialistes, tots els comunistes i antiimperialistes del món lluiten contra l'imperialisme amb la mateixa ardor que els xinesos -van concloure-, la unitat antiimperialista es realitzarà en el combat i serà quelcom més que conferències i reunions, les conclusions de les quals després ningú no compleix.

Sobre les relacions entre els partits comunistes opinen que s'han de basar en la igualtat, en el respecte mutu i en la no ingerència. Van afirmar solennement que Xina no pretén d'ésser una superpotència i que el P.C. de Xina es

tà en contra de l'existència de cap centre o centres del moviment comunista. Acceptem d'establir les relacions amb el nostre Partit perquè creuen que ens proposem sincerament fer la revolució. Opinen que ningú no pot dictar a ningú allò que ha de fer, que el "com fer-ho" és una qüestió interna que cada Partit ha de resoldre, que l'única cosa general pels comunistes de tot el món són els principis marxistes-leninistes, que cada Partit ha d'aplicar de forma creadora a la realitat del seu país.

Als nostres comentaris polèmics amb alguna de les seves afirmacions van replicar que no pretenen que adoptem els seus punts de vista. Entenen que quan tenim opinions divergents cada part se les guarda; que es poden tenir opinions divergents i alhora relacions amistoses. Amb els partits de Romania, Corea, Vietnam i Albània tenim, al mateix temps, divergències i excel·lents relacions. Creuen que l'intercanvi d'opinions facilita l'amistat i la confiança mútua, i que amb l'ajuda del temps i de la pràctica les opinions dels nostres dos partits s'aproparan encara més.

Les relacions entre els nostres partits s'han restablert, doncs, sobre els principis que venim defensant com a base per a aconseguir la nova unitat del moviment comunista, la unitat en la diversitat, única possible en un món on la revolució triomfa ja en catorze països i on més de noranta partits comunistes lluiten en condicions peculiars pel triomf del socialisme.

2. EL MIRACLE ECONOMIC.

DURANT el nostre viatge hem estat a Pekin, Sian, Yenan, Cantón, Hantxou i Shanghai. Vam visitar grans, mitjanes i petites empreses i vam passar tres dies al camp convivint amb els membres de dues comunes populars i amb els alumnes d'una "Escola 7 de Maig". Vam ser hostes de la famosa Universitat de Txingjua, escenari principal de la Revolució Cultural. Vam veure escoles primàries i secundàries; la Fira de Canton i l'Exposició Industrial de Shanghai. Vam viatjar en el metro de Pekin (encara no inaugurat), vam assistir a concerts, a l'opera, al circ, a diverses sessions de cinema i al torneig afro-asiàtic de ping-pong. Vam recórrer museus i llocs històrics i vam visitar de prop dos grans barris (a Shanghai i a Canton) en els quals vam poder conèixer en detall les condicions d'habitatge, aprovisionament, ensenyança, sanitat, etc. dels seus habitants. Hem conversat amb centenars de dirigents polítics, obrers i camperols, tècnics i militars, professors i alumnes, mares de família i pensionistes, i fins i tot amb els vells d'un asil.

Tot junt és com una gota d'aigua en el mar quan hom pensa en l'extensió territorial de Xina i en els seus 750 milions d'habitants. És suficient, però, menys, en una bona part del camp.

A partir d'aquest coneixement considero que si en algun lloc hi ha un autèntic "miracle econòmic", aquest lloc és Xina. La demostració és senzilla: a Xina ha estat liquidada la fam, que aquest segle encara va matar, en un sol any, més de vint milions de xinesos i que és encara el gran flagell de la na-

majoria de països d'aquesta zona geogràfica.

Per a valorar justament la situació de Xina cal comparar-la amb la de la Índia, del Pakistan o d'altres països d'Àsia amb els quals Xina competia en el passat en la proporció de famolences, d'epidèmies i catàstrofes. Els Estats Units, Suïssa o Alemanya Federal i els països socialistes més desenrotllats no poden prendre's com a punt de comparació sense caure en l'absurd i cometre una greu injustícia. A Xina, repetim, el miracle consisteix en haver desterrat la fam; en haver fet una collita de 246 milions de tones de cereals en 1971 (*); que les tendes i mercats estan ben provistos de llegums, verdures, carn de porc i aviram, ous, peix i fruites, i que tot això pot comprar-se sense fer cues, a preus molt baixos, no solament en comparació amb els d'altres països, sinó també en relació amb els salaris, que és el que importa als xinesos.

Aquesta és una conquesta d'abast històric que justifica per si sola la revolució xinesa. Xina és l'únic país del món on els preus dels articles de primera necessitat i el poder adquisitiu de la moneda es mantenen invariables des de fa vint anys.

L'escala de salaris oscil·la entre 35 i 120 yuans al mes. El salari mig es situa, per tant, cap als 70 yuans. L'arròs, aliment bàsic de la població, es ven a 32 cèntims el quilo; les verdures (espinacs, col, broquil, bledes, etc.) a 4 cèntims quilo; els ous a 6 cèntims unitat; la carn d'ànec a 1,25 el quilo; la de porc de 1,20 a 1,60; el peix a 0,60. Una mestressa de casa de família nombrosa ens va explicar que gasta en alimentació 12 yuans per persona i per mes. Una persona que visqui sola pot gastar en alimentar-se fins a 20 yuans per mes. En una guarderia d'infants que vam visitar, les famílies paguen per l'esmorzar d'un nen, 4 cèntims, 8 pel dinar, 4 pel berenar i sis pel sopar. Si el nen es queda també a dormir la pensió completa importa 5,60 yuans al mes.

El lloguer de la casa oscil·la entre el 3 i el 5 % del jornal. De llum es paguen de 1 a 2 yuans al mes, i de gas 2,50 yuans per família. L'aigua importa 0,55 yuans per persona i mes. Les habitacions són modestes i en alguns pisos viuen dues famílies. Allí, però, no semblen pas tan modestes com això, ja que suposen un progrés sensacional respecte a les habitacions populars d'abans de la revolució i no es construeixen cases de luxe. (L'alcalde del barri que vam visitar a Shangai té un pis semblant al de la resta dels veïns).

Hi ha una gran abundor de roba de cotó o de fibres artificials, que es venen baratíssimes. Un pantaló costa 3 yuans; una americana entre 4 i 5 yuans; una pellissa folrada de buata 8,50. La roba de llana és molt més cara (un pantaló 18 yuans), així com els transistors (de 60 yuans en amant), i d'altres articles que poden ésser considerats com de luxe.

A les cases que vam visitar tenien ràdio i màquina de cosir, però no televisió, que només vam veure als hotels, les tendes i d'altres establiments públics. Els automòbils de turisme que vam veure eren d'institucions o empreses estatals. El transport públic urbà es fa amb autobusos i trolebusos. Hi han milions de bicicletes i tricicles, aquests últims freqüentment utilitzats per al transport de mercaderies. Per les carreteres circulen, sobretot, camions i carros de cavalls.

L'ensenyança és gratuïta en tots els seus graus. Segons els nostres càlculs el 25 % de la població estudia en escoles d'un o altre tipus.

(*) "Le Monde", 2-3 de gener de 1972.

La seguretat social cobreix el salari íntegre de l'assegurat en cas d'accident o d'enfermetat, així com l'assistència mèdica completa per a ell, i al 50 % pels familiars al seu càrrec. Les dones poden obtenir el retir a partir dels 50 anys i els homes a partir dels 60. Les pensions són del 70 % del salari real.

Tot i que no conec dades estadístiques sobre la distribució de la producció per sectors ni sobre la composició de la població activa, crec que Xina és encara un país agrari-industrial, en el qual l'agricultura i la ramaderia tenen encara un pes decisiu.

El "miracle econòmic" xinès té com a punt de partida les grans obres hidràuliques realitzades després de la revolució, l'extensió dels regadius i, especialment, la utilització intensiva de la mà d'obra disponible (en algunes terres hom hi treballa dos i fins a tres torns en els períodes propicis) que permet aconseguir tres collites anuals de cereals (arròs, blat) i produccions mitges que superen els cent quintals per hectàrea; és degut principalment a l'esforç gegantesc i admirable de milions de xinesos que, en jornades de treball voluntari transformen les muntanyes, els sorralis i les zones pantanoses en terres de conreu, construeixen sistemes de regadiu que duen l'aigua fins a les zones més allunyades i crien milions de porcs a fi d'obtenir més de la carn pel consum - els adobs necessaris per a donar fertilitat a la terra.

A despit del predomini de la producció agropecuària, la taxa de creixement es manté a Xina, des de fa anys, cap a un 10 % anual, taxa que rarament aconseguix cap país agrari-industrial i que només supera darrerament algun país altament industrialitzat com el Japó. Aquesta taxa de creixement econòmic és més notable si hom té en compte que Xina no disposa de la quantitat necessària de fertilitzants químics i que li cal pal·liar aquesta carència convertint cada porc en una "petita fàbrica d'adobs".

Les comunes populars, tan calumniades i criticades a l'occident, es fonamenten en l'existència d'un immens potencial humà i en una carència dramàtica d'altres mitjans de producció. En agrupar en una sola unitat productiva, econòmica i administrativa, els habitants, la terra i els altres mitjans de producció de diversos llogarrets, la comuna popular ha fet possible una explotació intensiva de la terra sense precedents en el món, i la resolució a nivell local de treballs com l'anivellament de les muntanyes i la construcció de sistemes de rec que hagués estat impossible d'emprendre sobre la base de mantenir les explotacions agropecuàries familiars o de l'organització de cooperatives de tipus elemental. El "miracle econòmic" xinès té com a motor principal l'entusiasme i l'esperit d'iniciativa que el Partit i l'Estat ha sabut insuflar al poble xinès, que avui és capaç de dur a terme les empreses més extraordinàries sense mitjana tècnica ni ajuda estatal, aplicant el sistema de l'"autoaprovisionament i treballar dur", tal i com ho proclama amb orgull. I en això les comunes populars han jugat i juguen un paper capital.

Es molt probable que a alguns economistes o tecnòcrates "ortodoxes" els sembli "no rendable" invertir milions de jornals de treball en transformar les muntanyes en terres de conreu, o en construir canals i sèquies per a regar àrees relativament limitades. Però a Xina això és d'una rendabilitat indubtable. Els xinesos fan això en comptes de quedar-se amb les mans a les butxaques i deixar-se consumir per la gana i les malalties, tal i com passava abans de la revolució, tal i com passa encara a d'altres parts de l'Àsia.

Les comunes populars resolen amb mitjans propis els problemes de l'ensenyança, la sanitat o l'habitació dels comuns i les seves famílies, problemes impossibles de resoldre des d'un centre en un Estat de 750 milions d'habitants. Promouen, també, indústries de conservació i transformació dels productes agropecuaris i fàbriques o tallers de tipus petit i mitjà, que propor-

cionen productes manufacturats a la població del camp i preparen milions de pàgines pel seu trasllat ulterior a la indústria.

D'aquestes fàbriques o tallers de tipus petit o mitjà, també molt nombroses a les ciutats, surten més de la meitat dels productes industrials xinesos. Alguns dels tallers d'aquest tipus que hem visitat han sorgit i funcionen sota la direcció de les mestresses de casa dels barris on estan situats, que hi treballen les hores que poden robar a les feines domèstiques. Aquests tallers tampoc semblarien "competitius" a certs llicenciats en ciències econòmiques ja que el seu nivell tècnic i de productivitat sol ésser molt baix. Però els xinesos opinen que les mestresses de casa són més útils al seu país i a la causa revolucionària treballant en un d'aquests tallers que no quedant-se a casa de terrameca amb la veïna o a fer lluents els mobles. En aquests tallers no es dilapiden o malgasten mitjans de producció ja que són les mateixes mestresses de casa -a partir de la seva iniciativa, de la mobilització dels seus marits i fills i de la població en general- les qui els projecten, construeixen i posen en marxa, començant per fer elles mateixes els totxos per aixecar les naus.

En un taller de Shangai les mestresses de casa-obreres ens van contar que en discutir per primera vegada el projecte una de les dones va preguntar: "I com podem dur-lo a terme si no tenim mitjans?". "Sí que podem", va contestar una altra: "cada una tenim dos braços i un cor roig. Ho farem!" I ho van fer.

De vegades, a l'Occident, s'ha presentat aquest esforç per multiplicar els tallers i fàbriques de tipus petit i mitjà com una actitud de rebuig envers la gran empresa i les vies clàssiques dels processos d'industrialització. Res no hi ha de més fals. Els xinesos impulsen tot el que poden el desenvolupament de la siderúrgia, de les indústries energètiques, de la petro-química i les grans empreses de tot tipus. Allò que no fan -ni poden fer- és premer el camp a fi de treure'n els mitjans necessaris per a promoure una industrialització accelerada, ja que el desenvolupament de la seva agricultura i de la seva ramaderia depèn que centenars de milions de persones morin o no d'inanició. Allò que no fan -ni poden fer- és supeditar el desenvolupament de Xina a la introducció de tècniques estrangeres, impossibles d'utilitzar avui a gran escala sense cedir una part de la seva sobirania nacional.

Repeteixo, però, que no hi ha despreci ni subestimació de la gran indústria.

El 1971 la producció d'acer fou de 21 milions de tones (*). Aquestes xifres estan molt per sota de les nord-americanes i soviètiques, però suposen un progrés sensacional. En les visites que hem fet a nombroses fàbriques, a la Fira de Canton i a l'Exposició Industrial de Shangai vam constatar l'enorme esforç que Xina realitza per tal de desenvolupar les grans indústries i els èxits que està obtenint en aquest front. Hem vist turbines fins de 125 000 kw. i motors elèctrics de gran potència de fabricació xinesa; un torn vertical de cinc metres de diàmetre, reproducció millorada d'un altre importat de la U.R.S.S.; una premsa hidràulica de gran potència -copiada d'una altra com prada a l'Alemanya Federal- que els tècnics deien que Xina no podria fabricar abans de vuit anys i que van fer en dotze mesos amb un cost vint vegades menor que el de l'original alemanya. Hem visitat una refinera de petroli molt moderníssima on, des dels plans fins al sistema de depuració de les aigües residuals, tot és xinès (les aigües residuals, convenientment depurades, són utilitzades per a regar els camps. A l'estany de sortida hi ha milers de peixos vius com a prova de l'eficiència del sistema depurador). Allí vam saber que Xina s'auto-aprovisiona de productes petrolífers i que el camp petrolífer

(*) "Le Monde", 2-3 de gener del 1972.

de Tatxin es troba a la capdevantera de la lluita pel desenrotllament industrial a Xina.

Vam visitar una fàbrica moderníssima de material isolant per a instal·lacions i aparells elèctrics d'alta tensió, i una altra -comprada al Japó- de fibres sintètiques, d'un alt grau d'automatització i de productivitat.

Vam estar en la famosa fàbrica de seda brodada de Hangtxeu, que jo havia visitat el 1954 quan tenia 40 treballadors i ara en té 1800 i està equipada de moderns telers sense llançadora, d'aire comprimit, de fabricació xinesa.

A l'Exposició Industrial de Shanghai vam veure una rotativa que imprimeix a cinc colors i a una velocitat de 85 exemplars per minut; moderníssimes màquines-eines; automòbils, autobusos i miniautobusos; camions fins de 15 tones i un camió de treball de trenta-dues tones; grues de gran potència, tractores i segadores especials per l'arròs; tuberies d'acer soldat i sense soldadura; motors diesel fins de 3 000 c.v.; la maqueta d'una embarcació en construcció de 15 000 tones.

Als nostres comentaris elogiosos, els companys que ens acompanyaven replicaven sempre que una bona part d'aquests productes no arriben a les sèries necessàries i que Xina és encara un país atrassat en la producció per habitant i pel seu nivell de desenrotllament tècnic. Aquest darrer judici l'estimem, no obstant, com un signe de modèstia, doncs no és possible de fabricar els aparells que hem vist i la bomba d'hidrogen sense aconseguir previament un alt nivell de desenrotllament tècnic. Pot afirmar-se, per tant, que Xina avança també en aquest terreny a passos de gegant i que no tardarà a situar-se entre els Estats que van al capdavant de la competició mundial.

3. LA REVOLUCIÓ CULTURAL.

EL VIATGE a Xina ens ha donat la possibilitat de conèixer sobre el terreny l'origen, el caràcter i les conseqüències de la Revolució Cultural. Els partits comunistes de gairebé tots els països, inclòs el nostre, vam fer o difondre judicis crítics erronis sobre la Revolució Cultural xinesa, que partien del desconeixement o de la deformació dels fets.

En descobrir aquesta realitat, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya va acordar el setembre de 1970 deixar en suspens aquells judicis en es espera que un estudi directe ens permetés d'emetre una opinió més sòlida sobre d'aquesta singular experiència xinesa.

A judici dels companys xinesos amb els quals hem conversat la Revolució Cultural és una revolució política que s'opera en les superestructures sorgi

des de la revolució socialista. La seva base o origen es troba -segons ells- en el fet que la lluita de classes entre el proletariat i la burgesia no acaba amb la presa del poder sinó que continua en implantar-se la dictadura del proletariat. El nou poder revolucionari no transforma de cop les estructures existents en el règim anterior, i menys encara les superestructures, en les quals només a través d'una lluita tenaç i decidida durant tot un període poden extirpar-se els hàbits i concepcions adquirits sota el règim capitalista i imposar-se els peculiars al socialisme. Les classes desposseïdes no es donen per vençudes, s'oposen a la construcció del socialisme i tracten de restaurar el seu antic poder.

La lluita de classes es planteja llavors entorn de si la revolució es profunditzarà i continuarà fins al socialisme o si, pel contrari, anirà cap endarrera; entorn de si es transformaran les estructures socialistes o si es conservaran les heretades del capitalisme. Aquesta lluita es manifesta en tots els terrenys i es reflecteix en el si mateix del Partit.

La Revolució Cultural seria, doncs, el resultat i l'expressió de la lluita de classes en l'etapa de la construcció del socialisme a Xina. Els companys xinesos es refereixen freqüentment a la Revolució Cultural com a la concreció en aquest període de la lluita entre dues classes, entre dos sistemes, entre dues línies. La línia "burguesa" o "capitalista" la personifiquen en Liu Siau-Txi i la revolucionària o socialista en Mao Tse-Tung.

Bé i acceptant com a realitat innegable la persistència de la lluita de classes i la influència de la ideologia i les tradicions burgeses en el període de construcció del socialisme, tant a Xina com en els altres països socialistes, no apareix clar que Liu Tsiu-Txi i els seus partidaris es proposessin restaurar el capitalisme. És evident, no obstant, que la Revolució Cultural expressa la lluita entre dues línies, entre dues concepcions del Socialisme. Una, la titelada línia Mao, que suposa una aplicació creadora dels principis generals del marxisme-leninisme a la realitat xinesa, que té en compte les condicions específiques del país. I una altra, l'anomenada línia de Liu, basada en experiències o models importats, que no s'ajusten a les circumstàncies i necessitats de Xina i que suposava un fre i un perill pel triomf del socialisme a Xina.

L'incident que marcà el començament de la Revolució Cultural a principis del 1966 fou l'estrena i representació d'una òpera (basada en una narració xinesa de fa alguns segles) en la qual, pel sistema seguit entre nosaltres per J. Teixidó en "El Bataule del Flautista", hom intentava donar una descripció actual de la situació xinesa i es feia la crítica de Mao.

L'obra despertà una encesa polèmica en periòdics i revistes, que anà pujant de to fins a centrar-se entorn de la definició del paper que l'art i la literatura han de jugar en el període de la construcció del socialisme.

El problema arribà fins al Govern i els òrgans de direcció del Partit que, per iniciativa del President Mao van elaborar una sèrie de directives, no solament sobre els problemes de l'art i la literatura sinó, també, i especialment, sobre el sistema educatiu.

Les divergències polítiques existents en la direcció i en el si del Partit sobre la via xinesa de construcció del socialisme s'aguditzaren vivament en aquesta discussió i afloraren a la superfície; primer en els organismes de signats pel Partit per a dirigir la Revolució Cultural i després en gairebé tots els Comitès i Organitzacions del Partit.

Segons se'ns ha explicat, els Guàrdies Rojos sorgeixen a l'agost del 1966 com a expressió de la protesta dels estudiants contra la resistència de pre-

fessors i dirigents del Partit a aplicar les directrius del President Mao sobre la Revolució Cultural. Estimulats després públicament per Mao, els Guàrdies Rojos es multipliquen com a bolets arreu del país, obrint-se un període de constitució d'organitzacions i moviments de tot tipus i de desplegament d'una batalla política general sense precedents, en la qual són sotmesos a crítica en assemblees idees, procediments i conductes, i en el curs de la qual s'han realitzat profundes transformacions de les superestructures de la societat xinesa.

La batalla iniciada entre partidaris i adversaris de la Revolució Cultural derivà aviat en lluita interna en el bàndol dels seus defensors, en el qual va aparèixer un corrent ultra-esquerranista que -segons ens van dir- trans-formà la lluita contra l'enemic en lluita entre companys. Aquest corrent pre-tenia destituir i condemnar a l'ostracisme tots els quadres que haguessin tin-gut responsabilitats de qualsevol ordre i monopolitzar tots els llocs de di-recció. Presentant-se com els únics interprets del pensament del President Mao, titllant els altres de ser els representants de Xang Kai Xec, els ultra-esquerranistes "utilitzaven la bandera roja per a lluitar contra la Bandera Roja".

Els representants d'aquesta tendència, estudiants i intel·lectuals en la seva majoria, van convertir les universitats en bastions al seu servei i fe-ren de la de Txingjua, a l'extraradi de Pekin, la seva caserna general. Aquí provocaren lluites violentíssimes que ocasionaren deu morts el 23 d'abril del 1968, i cinc morts i centenars de ferits el 7 de juny del mateix any, quan milers d'obrers i soldats sense armes entraren dins la Universitat. Ells fo-ren també els autors de l'incendi del Consolat anglès i d'altres excessos no menys reprobables.

La incorporació en massa d'obrers i soldats a la Revolució Cultural deter-minà la derrota dels ultra-esquerranistes, els dirigents més coneguts dels quals crearen una organització secreta titulada "16 de maig", per la qual se-va foren expulsats del Partit. La incorporació massiva d'obrers i soldats a la Revolució Cultural determinà, així mateix, el sorgiment dels Comitès Re-volucionaris de "triple integració" (així denominats per estar formats pels representants elegits pels quadres, les masses i l'Exèrcit), que constituei-ren els òrgans de poder en empreses, comunes, institucions, barris i ciutats de la Xina actual.

Després de la creació dels Comitès Revolucionaris va procedir-se arreu a la reestructuració del Partit, inspirador dels Comitès Revolucionaris i prin-cipal dirigent de la societat xinesa. També la Joventut Comunista té una par-ticipació molt destacada en les diverses activitats del poble xinès. Els sín-dicats, pel contrari, no estan encara reorganitzats. Entre els obrers i em-pleats de les empreses impera un sistema d'assemblees de taller i de fàbri-ca, i d'elecció de representants pels Comitès Revolucionaris que se sembla al que defensen i practiquen al nostre país les Comissions Obreres.

Punt clau de la Revolució Cultural és la reforma del sistema d'ensenyança. Els xinesos consideren que el sistema antic, "imposat per Liu Siau-txi" es-taba dirigit a preparar una "nova noblesa". La separació del treball i l'es-tudi, el mode de selecció d'alumnes i professors, el sistema d'estudi basat en els examens i en fer empassar textos als alumnes com si fossin "anecs de granja" era, a judici dels xinesos, font principal de la deformació de les superestructures socialistes a Xina, del distanciament entre el treball ma-nual i l'intel·lectual i porta del sorgiment i desenrotllament d'una capa so-cial privilegiada, allunyada del poble.

Professors veterans de la Universitat de Txingjua van fer davant nostre una crítica implacable del vell sistema. Ens van contar com abans arribaven

a la Universitat, de manera preferent, estudiants que tenien en les seves cases condicions més favorables per a estudiar. Aquells que venien dels llogarrets, el primer any conservaven el seu aire camperol; el segon el perdien, i el tercer s'avergonyien dels seus pares, els quals presentaven als seus companys com a "veïns" o "coneguts" quan, des del poble, els anaven a veure a la Universitat.

El nou sistema educatiu que estan implantant està basat en la fusió entre treball, estudi i ensenyament. Cada estudiant i cada professor estudien treballen i ensenyen alhora. Les escoles, des de la primària a la Universitat, tenen tallers en els quals, per rotació i com a matèria d'ensenyança els alumnes aprenen a treballar i treballen realment. Els alumnes de les escoles secundàries van, a més, a treballar a una fàbrica durant un mes a l'any, i durant un altre mes a una comuna. En acabar la secundària, tots els alumnes van a treballar durant dos anys com a mínim. La selecció de candidats per a la Universitat i les escoles superiors es fa, no solament a partir de com estudien els joves sinó, igualment, de com treballen, i cada candidatura és sotmesa a la discussió i aprovació en assemblea dels qui són els seus companys de treball. D'aquesta manera, ens van dir, pensem anar més depressa tant en la liquidació de la separació i la diferència existents entre treball manual i intel·lectual com en l'establiment d'una societat sense privilegis, autènticament fraternal.

Una altra qüestió capital de la Revolució Cultural és la liquidació del sistema d'estímul materials en la producció. L'actual sistema de retribució del treball exclou tota forma de prima o d'avantatge econòmic lligat al rendiment. Els xinesos consideren que el vell sistema estimulava l'egoisme personal, despolititzava els treballadors i els feia indiferents als problemes generals de l'empresa i del país. Degut a aquest egoisme el seu interès es centrava en fer moltes peces per a cobrar més, encara que després les peces no servissin.

"S'ha de col·locar en el lloc de comandament no els diners sinó la política", repeteixen els xinesos. Volen afirmar així que mitjançant el treball polític esperen promoure un esperit col·lectiu de responsabilitat i d'entusiasme en el treball.

El sistema de retribució a les Comunes es manté, no obstant, lligat a la producció. La part dels ingressos de la Comuna que es distribueix entre els comuners es reparteix d'acord amb els "punts de treball" que cadascun té. La jornada completa, rendida com cal, és valorada en 10 punts. El mateix interès sat assenyala cada dia els punts que a judici seu li corresponen pel treball rendit; punts que haurà d'aprovar l'assemblea del seu equip de treball, és a dir, dels qui estaven treballant amb ell.

La Revolució Cultural ha establert un major control de la base sobre els dirigents a totes les esferes, ha despertat l'entusiasme i la iniciativa de les masses, ha promogut milions de dones i de joves a llocs de direcció i ha desenrotllat la inventiva i l'esforç generals per augmentar i perfeccionar la producció.

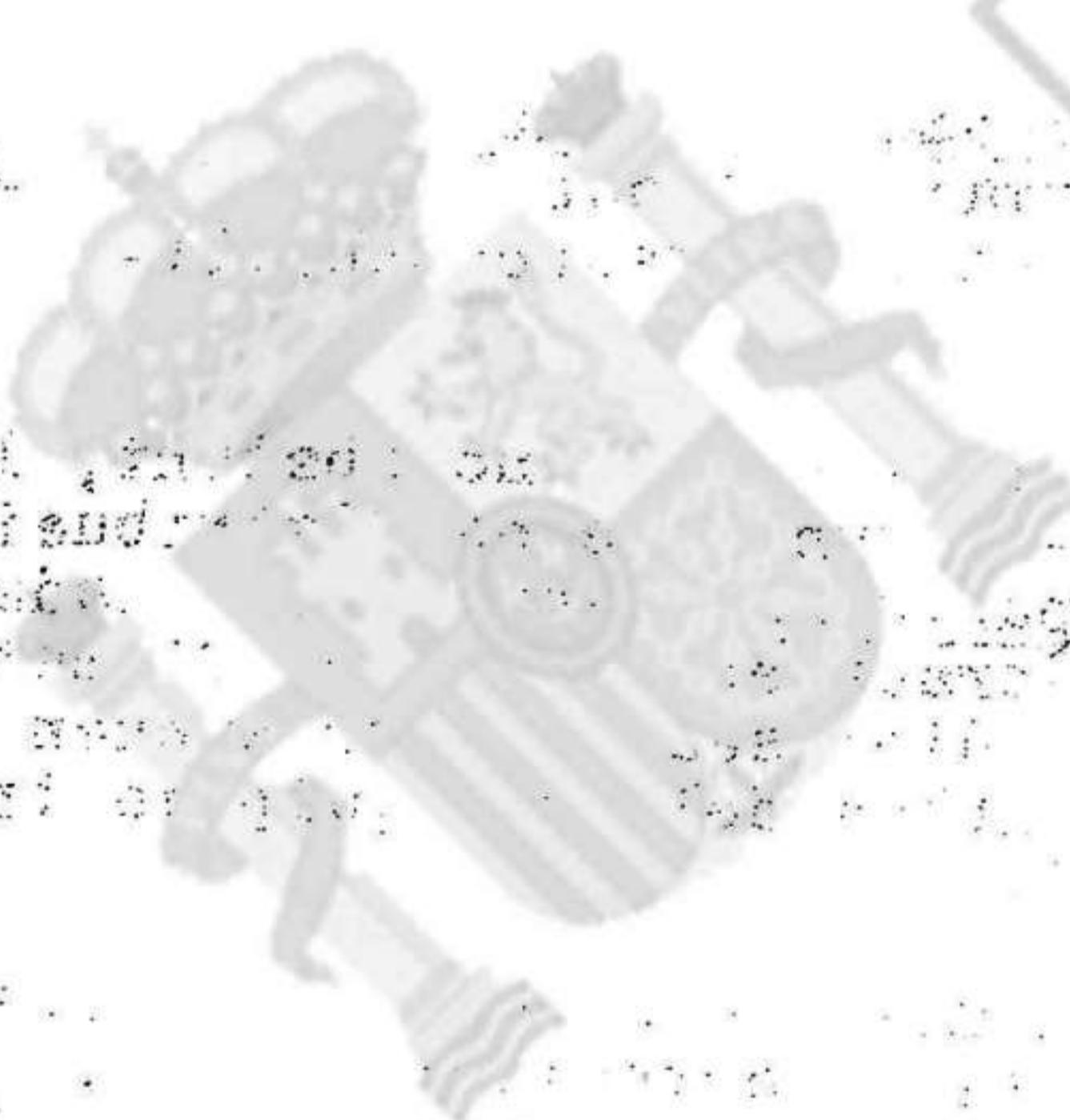
Es, doncs, la Xina actual una democràcia política perfecta? Sens dubte, no. Els múltiples signes de culte a la personalitat de Mao -tot i reconeguent els seus mèrits evidents- i el silenci oficial entorn de l'eclipse polític de Lin Piao, són prou per a constatar que hi han aspectes en la vida xinesa que xoquen amb la nostra concepció d'allò que ha de ser la democràcia socialista.

No obstant, els aconseguiments de la Revolució xinesa i, més concretament, de la Revolució Cultural, constitueixen una font d'ensenyaments pels comunistes de tots els països i un motiu d'alegria i esperança pels partidaris del socialisme arreu del món.

Ministerio de Cultura
Calle de la Monja, 1
28014 Madrid, España
Tel: 91 400 0000
Fax: 91 400 0001
www.mincultura.es

1999
1998
1997
1996
1995

MINISTERIO DE CULTURA

El Ministerio de Cultura
tiene el honor de...

El presente documento
tiene como objetivo
informar a los interesados
sobre el procedimiento
de solicitud de subvenciones
para el desarrollo de actividades
culturales en el ámbito
de la Comunidad Autónoma de Madrid.

Las subvenciones se otorgan
a favor de las entidades
de la Comunidad Autónoma
de Madrid que reúnan
los requisitos establecidos
en el presente documento.

El plazo de presentación
de solicitudes será de
treinta días hábiles
contados a partir de la
publicación de este anuncio.

Para más información
pueden dirigirse a:
Servicio de Subvenciones
Ministerio de Cultura
Calle de la Monja, 1
28014 Madrid

El presente documento
tiene como objetivo
informar a los interesados
sobre el procedimiento
de solicitud de subvenciones
para el desarrollo de actividades
culturales en el ámbito
de la Comunidad Autónoma de Madrid.

Las subvenciones se otorgan
a favor de las entidades
de la Comunidad Autónoma
de Madrid que reúnan
los requisitos establecidos
en el presente documento.

El plazo de presentación
de solicitudes será de
treinta días hábiles
contados a partir de la
publicación de este anuncio.

Para más información
pueden dirigirse a:
Servicio de Subvenciones
Ministerio de Cultura
Calle de la Monja, 1
28014 Madrid